

Sygn. akt I C 1537/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: stażysta Aleksandra Sikora

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 2735,60 zł (dwa tysiące siedemset trzydzieści pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 marca 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1117 (tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1537/21

UZASADNIENIE

W pozwie z 22 czerwca 2021 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2735,60 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 marca 2021 roku do dnia zapłaty. Powódka wniosła ponadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona powodowa wskazała, że w wyniku kolizji z 23 stycznia 2021 roku uszkodzony został samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. B.. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym Zakładzie (...). W toku postępowania likwidacyjnego Pozwany wypłacił kwotę 3468,38 złotych, a następnie dopłacił jeszcze 8799,06 złotych, podczas gdy Powód szacuje koszt naprawy na 15 003,04 złotych. **/pozew k. 2-5 v/**

Postanowieniem z 14 lipca 2021 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygn. akt XVIII 1 Nc 5764/21, stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania tut. Sądowi. **/postanowienie k. 32/**

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Pozwana spółka w pierwszej kolejności wskazała, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, dokonała wypłaty odszkodowania na rzecz Powódki

w łącznej kwocie 12 317,44 złotych, dokonując jednoczesnego potrącenia z wypłaconego odszkodowania kwoty 50,00 złotych w związku z polisą niezwiązaną ze szkodą. Pozwany zakwestionował wysokość roszczenia obejmującego koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wskazując, iż weryfikacji stosownych kosztów dokonano z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o zgromadzoną dokumentację uszkodzeń pojazdu oraz przy uwzględnieniu technologii naprawy określonej przez producenta pojazdu. Według twierdzenia strony pozwanej, wypłacona z tego tytułu kwota odszkodowania zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia rozmiaru szkody przez nieuzasadniony brak współdziałania, polegający na nieskorzystaniu z możliwości naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...) S.A. W ocenie Pozwanego, brak jest podstaw do przyjęcia, że faktyczne koszty naprawy przewyższają wypłacone przez niego odszkodowanie. Zarzucił również, że żądane przez stronę powodową stawki za naprawy blacharsko-lakiernicze w wysokości 200 złotych netto za roboczogodzinę znacznie przewyższają stawki rynkowe stosowane przez serwisy na rynku lokalnym. Zasadne było przyjęcie stawki rynkowej o maksymalnej wysokości 145 złotych netto za roboczogodzinę wskazanych prac. **/odpowiedź na pozew k. 49-51/**

W piśmie procesowym z 15 lutego 2022 roku strona powodowa podtrzymała w całości swoje pierwotne stanowisko wyrażone w pozwie. Wskazała, że pozwany sporządził kalkulację kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w oparciu o rażąco zaniżoną stawkę za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. Ponadto nieskorzystanie przez właściciela pojazdu z propozycji Pozwanego w przedmiocie naprawy pojazdu w jednym ze współpracujących warsztatów nie może być traktowane jako nieuzasadnione zawyżenie kosztów naprawy. **/pismo przygotowane k. 57-61/**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

21 stycznia 2021 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. B..

Sprawca zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w pozwanym Zakładzie (...). **/okoliczności bezsporne/**

21 stycznia 2021 roku poszkodowana M. B. zgłosiła szkodę pozwanemu Zakładowi (...). Pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne i dokonał rejestracji szkody pod numerem (...).

26 stycznia 2021 roku M. B. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w Ł. umowę zlecenia naprawy uszkodzonego pojazdu, w której ustalono przedmiot i zakres naprawy oraz metodę sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy. W tym samym dniu, poszkodowana zawarła z w/w spółką umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której M. B. zbyła na rzecz (...) sp. z o.o. sp. k. wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 21 stycznia 2021 roku w pojeździe marki V. (...) nr rej. (...), należną z polisy OC sprawcy szkody.

Poszkodowana złożyła oświadczenie, zgodnie z którym nie jest płatnikiem podatku VAT i nie ma możliwości odliczenia tego podatku od kosztów naprawy pojazdu.

11 marca 2021 roku (...) sp. z o.o. sp. k. zawarła z powodową Spółką umowę o powierniczy przelew wierzytelności, na mocy której (...) sp. z o.o. nabyła w/w wierzytelność.

/zgłoszenie szkody w aktach szkody na płycie CD k. 54,

pełnomocnictwa k. 10, 11, 12, umowa zlecenia naprawy pojazdu k. 15,

oświadczenie o VAT k. 16, umowa przelewu wierzytelności k. 17,

umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 19,

zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 18/

1 lutego 2022 roku (...) sp. z o.o. sporządziła kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu w systemie A., z której wynika, że koszt jego naprawy wynosi 14 879,59 złotych brutto, przy zastosowaniu stawki 200,00 złotych za godzinę prac blacharskich i lakierniczych.

18 lutego 2021 roku (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 15 003,04 złotych brutto za czynności wykonane w ramach naprawy uszkodzonego pojazdu.

/faktura VAT nr (...) k. 20-21,

kalkulacja naprawy nr mp/ (...) k. 22-26/

(...) S.A. zweryfikowało kalkulację naprawy nr mp/ (...) i zmniejszyło stawkę za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych do 55 złotych netto oraz ceny części zastępczych. 2 lutego 2022 pozwany Zakład (...) skierował do poszkodowanej decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 3468,38 złotych. Decyzją z 10 czerwca 2021 roku przyznał dopłatę w wysokości 8799,06 złotych przyjmując, iż wysokość odszkodowania wynosi 12 317,44 złotych. Powyższą kwotę pozwany Zakład (...) pomniejszył o wypłaconą wcześniej kwotę 3468,39 złotych oraz 50 złotych tytułem innych, niesprecyzowanych należności.

/ustalenie wysokości szkody wraz z kalkulacją oraz decyzje z 02.02.2021 r. i 10.06.2021 r. - w aktach szkody na płycie CD k. 54/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony. Jakkolwiek stanowiska stron były rozbieżne w zakresie ustalenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, zgromadzone w przedmiotowym postępowaniu dowody były wystarczające dla zweryfikowania zasadnej wysokości kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, bez konieczności odwołania się do wiadomości specjalnych poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotowe powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż 21 stycznia 2021 roku miało miejsce zdarzenie komunikacyjne, na skutek którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącego do poszkodowanej M. B.. Poszkodowana przelała przedmiotową wierzytelność na (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Ł. w drodze umowy cesji, natomiast w/w spółka przelała tę wierzytelność na powodową Spółkę celem jej wyegzekwowania, zatem legitymacja czynna (...) sp. z o.o. w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości.

Przechodząc do merytorycznej oceny powództwa należy stwierdzić, że materialnoprawną podstawę odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki zdarzenia drogowego w przedmiotowej sprawie stanowi konstrukcja odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której umowa została zawarta. Zgodnie zaś z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 621 t.j.), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego sąd zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast w myśl art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić

roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakład ubezpieczeń odpowiada za sprawcę szkody w granicach jego odpowiedzialności. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 powołanej ustawy). Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.). Pozwany, jako ubezpieczyciel z umowy ubezpieczenia OC, zawartej ze sprawcą szkody, wstąpił na podstawie art. 805 k.c. w sytuację prawną tegoż sprawcy szkody, odpowiadającego z mocy art. 436 § 2 k.c.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, trzeba w pierwszej kolejności wskazać, że pozwany Zakład (...) nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powodową Spółkę odszkodowania.

W tym miejscu należy przywołać treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym, naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenia poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

W przedmiotowej sprawie pozwany Zakład (...) zakwestionował kosztorys naprawy przedstawiony przez powodową Spółkę w zakresie przyjętej stawki za roboczogodzinę prac naprawczych, nastąpiła ona bowiem z zastosowaniem kosztu robocizny na poziomie 200,00 zł/rbg netto, a Pozwany obstawał przy stawce 55 zł/rbg netto. W oparciu o te założenia, Zakład (...) wypłacił dobrowolnie

w postępowaniu likwidacyjnym ostatecznie kwotę 12 267,44 złotych. Strona powodowa natomiast dochodziła w niniejszym postępowaniu różnicy między kosztami naprawy ustalonymi w przez zakład naprawczy, a wypłaconym odszkodowaniem, tj. kwoty 2735,60 złotych wraz z odsetkami.

Zweryfikowanie zasadności roszczenia Powoda wymagało rozstrzygnięcia dwóch kwestii. Po pierwsze: czy poszkodowany rzeczywiście musiał przyjąć ofertę ubezpieczyciela zorganizowania naprawy uszkodzonego samochodu i czy nieskorzystanie z tej oferty może być poczytane za powiększenie szkody. Po drugie, w sytuacji uznania, że poszkodowany mógł jednak zlecić naprawę innemu podmiotowi, niż wskazywany przez ubezpieczyciela, czy stawka za roboczogodzinę, stosowana przez zakład naprawczy wybrany przez poszkodowanego, miała charakter rynkowy w okresie wykonania naprawy samochodu.

Strona pozwana podniosła zarzut przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia szkody poprzez jego nielojalne zachowanie się polegające na tym, że pomimo propozycji pozwanego Zakładu (...) nie skorzystał z sieci naprawczej (...) S.A., przez co wygenerował dodatkowe koszty. Jednakże, w ocenie Sądu nie jest to zarzut zasługujący na uwzględnienie. W pierwszej kolejności podnieść należy, że poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z opcji naprawy proponowanej przez Pozwanego. Wprawdzie zgodnie z art. 354 § 2 k.c. wierzyciel powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom, zaś stosownie do treści art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana między innymi do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody, jednakże przytoczonych przepisów nie można

interpretować w taki sposób, jak uczynił to Pozwany. Przyjęcie takiego rozumienia oznaczałoby w istocie pozbawienie poszkodowanego możliwości wyboru sposobu naprawienia szkody, jeżeli tylko ubezpieczyciel zaproponowałby zorganizowanie naprawy.

Poszkodowany nie był zobowiązany do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym Zakładem (...), ani za stawki przezeń wskazywane. Należy w tym miejscu podkreślić, że to do poszkodowanego należy wybór czy zamierza naprawić uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu, gdzie i za jaką kwotę na dokonać naprawy pojazdu, niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody.

Jak wyjaśnił przy tym Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 24 października 2018 roku (IX Ca 668/18, Legalis), w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez ubezpieczyciela. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, rabaty zaś nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, uznać należy, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy. Sąd podziela również pogląd przytoczony przez Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2018 roku (XIII Ga 332/18), iż rabat cenowy jest kwestią indywidualną, ustaloną między sprzedawcą a klientem,

w konsekwencji nie można automatycznie stosować procentowego pomniejszenia ceny części czy usługi przy likwidacji szkody, ponieważ to czysto hipotetyczne działanie prowadziłoby w istocie do obniżenia należnego poszkodowanemu świadczenia.

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że nieskorzystanie przez poszkodowanego z oferty zorganizowania naprawy samochodu przez ubezpieczyciela nie stanowiło zwiększenia szkody. Poszkodowany wybierając we własnym zakresie zakład naprawczy, realizował swoje uprawnienia wynikające z przepisów prawa. Żaden z obowiązujących przepisów, ani nie nakłada na poszkodowanego obowiązku naprawy pojazdu, ani przyjęcia oferty ubezpieczyciela naprawy pojazdu w zakładzie współpracującym z ubezpieczycielem. Nieskorzystanie przez poszkodowanego z oferty zorganizowania mu naprawy pojazdu nie daje ubezpieczycielowi uprawnienia do „weryfikacji” kosztów naprawy przy uwzględnieniu stawek i rabatów indywidualnie wynegocjowanych, nie stanowiących powszechnej praktyki rynkowej. Argumentacja Pozwanego co do jakości i ceny naprawy, którą mógłby zorganizować, nie zmienia powyższej oceny. Skoro właściciel samochodu korzystał z usług zaufanego zakładu naprawczego, mającego autoryzację producenta samochodu, to w świetle obowiązujących przepisów, ubezpieczyciel nie mógł go zmusić do wyboru zakładu, które nie znał i z którego usług nie korzystał. Nie wiadomo też, czy byłby to autoryzowany zakład naprawczy, ta okoliczność nie wynika, ani z wywodów Pozwanego, ani z dowodów, na które się powoływał.

Pozostaje do rozważenia, czy stawka za roboczogodzinę na poziomie 200 złotych netto w 2019 roku miała charakter rynkowy i czy mieściła się w przedziale stawek stosowanych na lokalnym rynku. W realiach rozpoznawanej sprawy, stawkę stosowaną przez serwis (...) sp. z o.o. sp. k. (200 zł/rbg) należało uznać za rynkową, mieszczącą się w przedziale adekwatnych do stawek, stosowanych przez (...) na rynku (...) na rok 2019. Wprawdzie w mniejszej sprawie nie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego na powyższą okoliczność. Co więcej, Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. pominął dowód z opinii biegłego w trybie art. 278¹ k.p.c. ze spraw: XII GC 316/20, przeprowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XII GC 3462/19 przeprowadzonej przez Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oraz opinii ze sprawy o sygn. IX GC 3931/19, przeprowadzonej przed Sądem Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy. Zgodnie z wnioskiem strony powodowej dowód z opinii ww biegłych miał być przeprowadzony na okoliczność „potwierdzenia spornej stawki za roboczogodzinę”. Tak sformułowana teza dowodowa powoduje, że powyższe dowody były zbędne w sprawie, nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. To,

że w świetle argumentacji obu stron stawka za roboczogodzinę była sporna, jest oczywiste i dowodu nie wymaga. Wymagało dowodu ustalenie, czy stawka 200 zł/rbg przyjęta przez zakład naprawczy miała charakter rynkowy, ale strona powodowa w taki sposób nie sprecyzowała tezy dowodowej. Sąd zdaje sobie sprawę, że powodowa Spółka prowadzi wiele postępowań sądowych, ale ta specyficzna specjalizacja nie zwalania jej z obowiązków procesowych.

Niemniej jednak, pomimo opisanych powyżej mankamentów wniosków dowodowych zaistniała podstawa do uznania, że stawka 200 zł/rbg przyjęta przez zakład naprawczy miała charakter rynkowy i mieściła się w przedziale stawek występujących na rynku w okresie, którego dotyczy spór. Argumentów za tym dostarczył sam Pozwany. Mianowicie, w odpowiedzi na pozew Pozwany powołał się na dowody z dokumentów – opinii biegłych sporządzonych na potrzeby innych postępowań sądowych pomiędzy stronami niniejszego sporu, których przedmiotem była analiza stawek za roboczogodzinę zakładów naprawczych, stosowanych w tym samym okresie czasu, tj. 2021 roku (opinie załączone do akt szkody znajdujących się na płycie k. 54). Otóż wynika z nich, że stawki wahały się od 120 do 240 złotych netto za roboczogodzinę. Zatem stawka 200 zł/rbg mieści się w przedziałach stawek stwierdzonych w dokumentach, na które powołuje się sam Pozwany. Nie jest ani stawką najwyższą, ani stawką najniższą. W realiach niniejszej sprawy Pozwany, kwestionując omawianą stawkę, nie przytoczył argumentów, dla których jest ona nieodpowiednia i nie powinna być stosowana przez ten konkretny zakład naprawczy (autoryzowany). Rynek ma to do siebie, że nie występuje na nim jakaś przeciętna, średnia stawka, lecz są różne i można co najwyżej wskazać ich przedział. Skoro sporna stawka mieści się w przedziale stawek występujących na rynku, to nie ma uzasadnionych powodów (w każdym razie Pozwany tego nie udowodnił), dla których w realiach niniejszej sprawy należałoby uznać, że jest zawyżona.

Mając wszystkie powyższe względy na uwadze, Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. dochodzoną niniejszym pozwem kwotę 2735,60 złotych. Jest to różnica pomiędzy kwotą wynikającą z faktury wystawionej po dokonanej naprawie przez zakład naprawczy, a kwotą rzeczywiście wypłaconą przez Pozwanego.

Należy dodatkowo wskazać, że pozwany Zakład (...) dokonał potrącenia kwoty 50 złotych z wypłaconego odszkodowania w związku z polisą niezwiązaną ze szkodą. W braku wykazania przez Pozwanego jakiegokolwiek podstawy tegoż potrącenia, w/w kwotę należało uwzględnić na rzecz Powódki przy ustalaniu ostatecznej wartości zasądzonego roszczenia.

Sąd rozstrzygnął również o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie odszkodowania, na podstawie art. 817 § 1 k.c. w związku z art. 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. W przedmiotowej sprawie D. W. zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi, co zostało przez niego potwierdzone w piśmie z 26 stycznia 2021 roku. Od tej daty biegł 30 – dniowy ustawowy termin na zaspokojenie roszczenia. Powód dochodził odsetek od daty późniejszej, tj. 26.03.2021 r. Dlatego Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości, dlatego Pozwany ma obowiązek zwrotu Powodowi całości poniesionych przez niego kosztów. Składają się na nie: opłata od pozwu - 200 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego - 900 zł (zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015 r.) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł - razem 1117 złotych.